

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2078	Ὁ Μέγας Κανὼν Τετάρτη 21 Μαρτίου 2018 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τρόποι ἀφυπνίσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ

«Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει...» (Μ. Καν. κοντάκ.)

Τὰ λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὕμνους, ποὺ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ὠρίσε νὰ ψάλλεται τὴν περίοδο τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶνε ἕνα **ἐγερτήριο**, μᾶς καλεῖ ὅλους νὰ ξυπνήσουμε. **Νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ ποιὸν ὕπνο;**

● **Υπάρχουν δύο ὕπνοι:** ὁ ἕνας εἶνε ὁ φυσικός, ὁ ἄλλος εἶνε ὁ ὕπνος τῆς ἁμαρτίας.

♦ **Ὁ φυσικὸς ὕπνος** εἶνε ὁ γνωστός, αὐτὸς ποὺ κοιμοῦνται **ὅλοι** οἱ ἄνθρωποι, αὐτὸς ποὺ κοιμόταν καὶ ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, ἀφοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύσι· κοιμήθηκε κάποτε στὸ πλοιάριο στὴ Γεννησαρέτ, καὶ τελευταῖο προσκέφαλό του ἦταν ὁ ἀκάνθινος στέφανος στὸ σταυρό.

Ὁ ὕπνος λοιπὸν εἶνε **ἀκατηγόρητος**, κ' εἶνε **δῶρο** τοῦ Θεοῦ ποὺ τονώνει τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ὡς τιμωρία θεωροῦμε τὴν **ἀυπνία**, ὡς μία μάστιγα. Στὰ παλιὰ χρόνια μία ποινὴ ποὺ ἐπέβαλλαν τύραννοι ἦταν ὁ δι' ἀυπνίας θάνατος. Νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ὕπνο. Νὰ λέμε: «*Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, ... ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς... ὕπνον ἐλαφρόν*» (Ἀπόδειπν.).

♦ Ὑπάρχει ὁμως κι ὁ ἄλλος ὕπνος, γιὰ τὸν ὁποῖο παρακαλοῦμε: «*Διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας...*» (ἔ.ἀ.)· φύλαξέ μας μὴν πέσουμε στὸν σκοτεινὸ ὕπνο τῆς ἁμαρτίας. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ **ὕπνος τῆς ἁμαρτίας**; Εἶνε ἡ **ἀναισθησία καὶ ἀδιαφορία** γιὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα.

● Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὕπνων ὑπάρχουν **ὁμοιότητες**. Θὰ πῶ μία - δύο καὶ παρατηρήστε.

♦ Αὐτὸς ποὺ κοιμᾶται **δὲν ἔχει αἴσθησι** τί γίνεται γύρω του, ἂν τὸν ἀπειλοῦν ἢ τὸν κλέβουν ἢ ἂν πῆρε φωτιὰ τὸ σπίτι του. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἁμαρτωλό· δὲν ἔχει αἴσθησι τοῦ πνευματικοῦ κινδύνου καί, ἐνῶ αὐτὸς ἀδιαφορεῖ, ὁ σατανᾶς εἰσβάλλει στὴν ψυχὴ καὶ κυριαρχεῖ μὲ κακοὺς λογισμούς. Ὁ νέος π.χ. ποὺ συχναίνει σὲ νυχτερινὰ κέντρα κινδυνεύει, μὰ

δὲν τὸ συνειδητοποιεῖ. Κάποτε στὴ Ῥόδο σ' ἕνα τέτοιο κέντρο πῆραν φωτιὰ καὶ κήκαν 25-30 ἄτομα, κ' ἔφριξαν ὅλοι. Ὅταν καίγεται τὸ κορμὶ φρίτουμε, ὅταν πυρπολοῦνται ψυχὲς ἀδιαφοροῦμε.

♦ Αὐτὸς ποὺ κοιμᾶται **βλέπει ὄνειρα**, ὁ πεινασμένος βλέπει καρβέλια· ὅταν ξυπνάει προσγειώνεται στὴν πραγματικότητα. Ἔτσι κι ὁ ἁμαρτωλὸς ζῆ σὲ μιὰ ἀπάτη. «*Πάντα ὄνειρων ἀπατηλότερα*», ψάλλουμε (Νεκρ. ἀκ.). Ὅσο διαρκεῖ ἕνα ὄνειρο διαρκεῖ καὶ ἡ παροῦσα ζωὴ.

Ἔτσι ζῆ ὁ ἄνθρωπος, κ' εἶνε **ἀνάγκη νὰ ξυπνήσῃ**. Μοῦ ἔλεγε ἕνας γέροντας στὸ χωριό μου, ποὺ ἔκανε στρατιώτης στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅτι κάπου νύχτωσαν καὶ κουρασμένος αὐτὸς ἔπεσε στὰ σκοτεινὰ νὰ κοιμηθῆ. Τὸ πρωτὶ τί νὰ δῆ, ποῦ εἶχε κοιμηθῆ· στὴν ἄκρη ἐνὸς βράχου, κι ἀπὸ κάτω ἦταν γκρεμός· λίγο νὰ μετεκινεῖτο, θὰ ἔπεφτε! Εἶνε μιὰ εἰκόνα ποὺ δείχνει τὴν κατάσταση μᾶς· κοιμόμαστε στὴν ἄκρη ἐνὸς γκρεμοῦ· λίγο νὰ γείρουμε, πέσαμε στὴν ἄβυσσο, στὴν κόλασι. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μᾶς ψάλλει ἀπόψε: «*Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν*» (Μ. Καν. κοντάκ.).

● Εἶνε ἀνάγκη νὰ ξυπνήσουμε. Ὑπάρχει τρόπος; Ἔχει ὁ Θεὸς τρόπους. Θὰ σᾶς πῶ **3 - 4 παραδείγματα, πῶς ξυπνάει ὁ Θεὸς τὸν ἁμαρτωλό**.

♦ Πρῶτον ὁ **Πέτρος**. Μεγάλῃ ἡ ἁμαρτία του, ἀρνήθηκε τὸ Χριστὸ μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια: «*Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον*» (Ματθ. 26,74). Ἐκεῖ ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ δίκη, ξαφνικὰ ξυπνάει. Ποιὸς τὸν ξύπνησε; **Τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ**. Μόλις τ' ἄκουσε, ξύπνησε ἢ συνειδησί του καὶ «*ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς*» (ἔ.ἀ. 26,75). Βλέπετε; Κ' ἕνα πουλι ἀκόμα σοῦ λέει: Ἄμαρτωλέ, ξύπνα!

♦ Μετὰ ἔχουμε τὸν **Παῦλο**. Ἄμαρτωλὸς καὶ αὐτός, διώκτης· ἤθελε νὰ σβήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Κοιμόταν κι αὐτὸς τὸν ζοφερὸ ὕπνο τῆς ἁμαρτίας. Ποιὸς τὸν ξύπνησε; Καθὼς πῆ-

γαινε πρὸς τὴ Δαμασκό, ἄστραψε καὶ βρόντησε κι ἄκουσε τὴ **φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου** «*Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν*», εἶνε σκληρὸ νὰ δίνης κλωτσιές στὰ καρφιά (Πράξ. 26,14). Ἄπο τότε μετανόησε. Ὁ Πέτρος ξύπνησε ἀπὸ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ, ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου.

♦ Ἕνας ἄλλος, βασιλιᾶς αὐτός, **ὁ Δαυῖδ**, διέπραξε δύο μεγάλα ἁμαρτήματα, μοιχεία καὶ φόνο, κι ὅμως κοιμόταν ἀδιάφορος στὰ ἀνάκτορα. Ποιὸς τὸν ξύπνησε; **Τὸ κήρυγμα τοῦ Νάθαν** ποὺ τὸν ἤλεγξε, καὶ τότε ὁ Δαυῖδ μετανόησε, ἔκλαψε καὶ συνέθεσε τὸν πεντηκοστὸ ψαλμό, τὸ «*Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...*» (Ψαλμ. 50,3), ποὺ ψάλλουμε στὴν ἐκκλησία.

♦ Ξύπνησε καὶ κάποιος ἄλλος, μεγάλος ἁμαρτωλός, **ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος**. Ἡ ἁγία του μητέρα ἔκλαιγε μπροστὰ σ' ἕναν ἐπίσκοπο, κ' ἐκεῖνος τῆς εἶπε· –Μὴν κλαῖς· παιδί, ποὺ ἡ μάνα του χύνει τόσα δάκρυα, δὲν θὰ χαθῆ. Καὶ πράγματι ὁ Αὐγουστίνος ξύπνησε. Πῶς; Μιὰ μέρα ἄκουσε οὐράνια φωνὴ νὰ τοῦ λέη «*Πάρε καὶ διάβασε*». Ἀνοίγει τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ καὶ διαβάζει· «*Ἡ νύξ προέκοπεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀπωθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. ...μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις...*» (Ῥωμ. 13,12-13). Ξύπνησε **ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή**· γιατί φτάνει καὶ ἕνα χωριὸ της νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἁμαρτωλό.

Ξυπνοῦν οἱ ἄνθρωποι, μύρια μέσα χρησιμοποιοῖ ὁ Θεός. Κι ὅταν δὲν ξυπνᾶμε μὲ τὰ ἥπια μέσα, χρησιμοποιοῖ ἄλλο τρόπο, τὴν **παιδαγωγικὴ ράβδο**, τὸ **μαστίγιο τῶν θλίψεων**. Μοῦ ἔλεγε ἕνας ἀστυφύλακας, ὅτι σ' ἕνα προάστιο τῶν Ἀθηνῶν ἔπιασε φωτιά, καιγόταν ἕνα σπίτι ξύλινο, καὶ μέσα κάποιος κοιμόταν βαθειά, ζαλισμένος ἀπ' τὸν καπνὸ. Πῶς τὸν ξύπνησε; Μὲ μπάτσους, χαστούκια. Καὶ στὰ νοσοκομεῖα μετὰ ἀπὸ ἐγχείρησι ὁ χειροῦργος μπατσίζει τὸν χειρουργημένο νὰ τὸν ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴ νάρκωσι, νὰ συνέλθῃ. Ἔτσι κι ὁ καλὸς Πατέρας μας μᾶς δίνει μπάτσους, νὰ ξυπνήσουμε. Ποιοὶ εἶνε οἱ μπάτσοι; Ἡ **ἀσθένεια** λ.χ.. Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα μὲ ζήτησε νὰ ἐξομολογηθῆ σὲ νοσοκομεῖο ἕνας γέροντας στρατηγὸς 90 χρονῶν μὲ ἀριστεία ἀνδρείας. Μόλις μὲ εἶδε λέει· –Ποιὸ τὸ ὄφελος ἀπὸ τὰ γαλόνια καὶ τ' ἀστέρια μου; Πεθαίνω ἁμαρτωλός· 70 χρόνια ἔχω νὰ μετανόησω καὶ νὰ κλάψω. Δὲ μ' ἄφησε ὁ στρατός, οἱ πόλεμοι, οἱ περιπέτειες. Τώρα ζητῶ συγγνώμη ἀπ' τὸ Θεό – καὶ τὸ δάκρυ του κορόμηλο. Εἶχε καρκίνο καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο πέθανε. Τὸν ξύπνησε ἡ ἀσθένεια.

Ἦ Θεέ μου, πόσο μᾶς εὐεργετεῖς ἐμᾶς τοὺς ὑπερήφανους ἀνθρώπους μὲ **τὸ μαστίγιο τῶν**

θλίψεων! «*Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου*» (Ψαλμ. 85,7).

Εἶχα διαβάσει σὲ διήγημα, ὅτι ἕνας πατέρας νύχτωσε τὸ χειμῶνα **στὶς Ἄλπεις** μὲ τὰ δύο ἀγοράκια του, ἐνῶ τὸ χωριὸ ἀπείχε ἀκόμα. Βαδίστε, παιδιά, ἔλεγε, μὴ μᾶς πιάσῃ τὸ χιόνι. Ἐκεῖνα κουρασμένα κάθισαν κάτω νὰ κοιμηθοῦν. Τότε ἐκεῖνος, ξέροντας ὅτι ἂν κοιμηθοῦν στὸ χιόνι θὰ πεθάνουν, ἔκοψε μιὰ κλάρα καὶ μ' αὐτὴν τὰ χτυποῦσε συνεχῶς· ἔτσι ἔφτασαν σῶοι στὸ χωριό. Παράδειγμα εἶνε. Ἔτσι κάνει καὶ σ' ἐμᾶς ὁ Θεός· μᾶς χτυπάει, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ σκοπὸ μας. Καὶ πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὶς δοκιμασίες, μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή κοντά του.

* * *

Καὶ τὰ φτωχὰ τοῦτα λόγια, ἀγαπητοί μου, **πρόσκλησι σὲ μετάνοια** εἶνε. Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοὶ ποὺ δὲν πλησίασαν τὸ ἱερὸ ἐξομολογητήριο. Ἄς ξυπνήσουμε κι ἄς ἀφυπνίσουμε ὄσους κοιμοῦνται ἀκόμη τὸν θανατηφόρο ὕπνο.

Ξύπνα, κόσμε! πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς τοῦ Ὑψίστου, καὶ σὺ Αὐγουστίνε ἐπίσκοπε. «*Τὸ τέλος ἐγγίζει*». Ποιὸς ξέρει ἂν τὸ ἔτος αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ τελευταῖο τῆς ζωῆς μας;

Ξύπνα καὶ σύ, Ἑλλάδα! ποὺ κοιμᾶσαι, ἐνῶ ὁ Τοῦρκος ἐτοιμάζει πάλι μάχαιρα τοῦ Κεμάλ. Ξύπνα Ἑλλάδα! κλεῖσε τὰ κέντρα καὶ τὰ χαρτοπαίγνια. Βρισκόμαστε σὲ παραμονὲς ἐξελίξεων. Κινδυνεύουμε ὅσο ποτέ ἄλλοτε.

Μερικοὶ δὲν αἰσθάνονται τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, ζοῦν ἀμετανόητοι, γελοῦν καὶ γλεντοῦν. Τί ἔχω νὰ πῶ γι' αὐτούς; Ὑπάρχει ὕπνος ἀπ' τὸν ὁποῖο ξυπνᾶς, ἀλλὰ ὑπάρχει κ' ἕνας ὕπνος ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν ξυπνάει· εἶνε μιὰ ἀσθένεια ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ τσίμπημα ἐντόμου, τῆς **μύγας τσε-τσέ**. Ἄμα σὲ τσιμπήσῃ αὐτὴ, σὲ πιάνει ὕπνος, καὶ σὲ λίγο πεθαίνεις. Ἔτσι λοιπὸν ὑπάρχει κι ὁ θανατηφόρος ὕπνος ποὺ φέρνει **ἡ ἁμαρτία**. Γι' αὐτὸ προσευχομαστε· «*Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, Χριστέ ὁ Θεός, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον*» (Ψαλμ. 12,4 καὶ Μέγ. Ἀπόδ.). Μὴν κλείσουν τὰ μάτια, **ἄγρυπνοι νὰ εἴμαστε!**

Καὶ **μιὰ ψυχὴ** ἀπόψε νὰ ξυπνήσῃ, νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ νὰ πῆ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), ἐγὼ τὸ μισθὸ μου τὸν πῆρα, θὰ εὐχαριστήσω τὸν Κύριό μου. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι τὰ λόγια μου θὰ ἔχουν ἀπήχησι στὴν καρδιά σας, καὶ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ εἶνε ἔτος ἀφυπνίσεως, μετανόιας καὶ ἐπιστροφῆς στὸν Κύριο, ἵνα πάντες ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζωμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**